

> **הבלוג של shahf11**

13 ביוני 2008, 2:36

חיה בסרטן (ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

לא להפריע! אני יוצאת לשבתון!!!**פורסם ב25 במאי 2008, 10:21 בכללי**

בעונותי הרבים אני מורה ומחנכת (וגם אם בישראל). מה שלא מקנה פריווילגיות רבות מידי. (אלא אם כן ימי הורים ואספות נראות לכם כהזדמנות להופיע בפני קהל רחב ואוהד)

אבל, (ויש א-ב-ל גדול!!!) בנוסף לחופש הגדול (המאפשר למורות בישראל להפגש עם הרופא, הספר, הפסיכולוג והפסיכיאטר המחוזי) ישנו צ'ופר ענקי והוא שנת השבתון.

שנת התנתקות, שנה המאפשרת ללמוד, לנוח ולפוש. ואז לחזור בכוחות מחודשים (או בחוסר חשק, תלוי). לכותלי המוסד החינוכי, לעבודה מאומצת, קשה ומאתגרת.

שנת הסרטן, הייתה ועודנה שנה מטלטלת. השינויים הפיזיים והנפשיים רבים. אך אלוהי הסרטן חשב עלי רבות. והחליט שבסופה אצא לשנת השבתון הראשונה שלי. כי מגיע לי ולנפשי החבוטה.

מלאתי את הטפסים הרלוונטיים. ואז הגיעה אלי חוברת עם שלל הצעות. מה חוברת???? ספר עב כרס.

וכעת ההתלבטות.

ללמוד לתארים, ממש ממש כבר אין לי כוח וחשק. אני אומנם צמאת דעת וידע. אבל לא רואה את עצמי מגישה עבודות. ולומדת בלילות למבחנים. הייתי שם, ומיציתי.

אני רוצה ללמוד לימודים לנשמה. לימודים שירקידו לי את הלב. ויעלו חיוכי שמחה על שפתי הקפוצות.

כאשר אני קוראת בבלוג של **הר הקסמים** אני מתפתה ללמוד אומנות ותולדות האומנות. אני קוראת בשקיקה את רשומותיה על ציורים וציירים. על אומנים ועל מה שמסתתר באומנויותם. ורוצה גם.

כאשר אני מבקרת את **ניסים** ואת צילומי המרהיבים. אני רוצה ללמוד צילום. ללמוד לתפוס את הרגע, את ההבעות, הרגשות. כמו שניסו עושה בצורה כל כך מופלאה. כל תמונה שלו מספרת סיפור באופן הכי חי ואנושי שאפשר.

כאשר אני קוראת בבלוג של **גנגי, אליזבת, קדחת צהובה, אירוס הנגב, אישה**

ממקום אחר. אני רוצה ללמוד כתיבה. כי כתיבתן כל כך קולחת ואיכותית.

אולי אלמד להתפייט ולכתוב שירה כמו **קארין, מטבע הדברים, ולירז ממגרות הלב**.

אולי כתיבה משעשעת כמו **הקלפעה, ריש עלום השם, אליאב, שולת**

הפנינים, ורוני.

ואם בהגשמת חלומות ופנטזיות אני עוסקת אולי בכלל אקח סדנאת בישול. ואז אוכל להיות כמו **אלינוער, מליאל,**

אריאלה, פנינת המטבח, וביג-ג'ק הבשלנים המהוללים.

אני מעלעלת להנאתי בחוברת ההזדמנויות שנקרתה בדרכי. ועדיין לא בוחרת. כי יש הנאה רבה וגדולה בלפנטז בלדמיין. ולחשוב שאולי אלמד את זה. וביום למחרת אחשוב לעצמי שאולי אלמד משהו אחר. וחוזר חלילה.

כמה הזדמנויות שכאלו נקרות בדרכו של אדם? אז אתענג עליהן עד הסוף.